

DE INTERNATIONALE BESTSELLER

EEN NOORSE WINTERNACHT

*Een ijzig
avontuur in de
Noorse fjorden*

KAREN SWAN

ROMAN

PROLOOG

LODALEN, NOORWEGEN, 13 SEPTEMBER 1936, 6.35 UUR

Het paard struikelde over de hobbelige grond, de lucht nog vol rook terwijl ze buiten adem hun weg zochten over de modderige stenen, hun ogen voortdurend gericht op het verschrikkelijke tafereel van verwoesting dat zich voor hen uitstreckte.

Er was niets meer. Alle gebouwen waren verdwenen, zelfs het gras was uit de aarde gerukt, bomen waren omgevallen, hun blootgelegde wortels net klauwen. Meubels waren tot brandhout gebeukt, een dode koe zat vast onder een grote kei, de rechte poten al verstijvend terwijl de zon de hemel in klom. Een boot was met de voorsteven naar beneden blijven steken in de takken van een verre boom: een onwaarschijnlijke aanblik. En de lijken – het waren er veel – lagen roerloos en gebroken, nog in hun nachtkleding.

Enkele overlevenden strompelden over de stukken hout die hun huizen waren geweest. Hun kreten doorbraken de stilte van de dageraad terwijl ze probeerden het hele verpletterde dorp op te tillen, puin te ruimen, op zoek naar hun kinderen, hun ouders, hun echtgenoten en echtgenotes. Signy voelde haar hart bonken in haar keel, in het besef dat ook haar familie er lag, dat ze zich in de gevarezone hadden bevonden, dat ze het niet overleefd konden hebben – maar toch gleden haar ogen over de ravage en trachtte ze een aanwijzing te vinden van de plek waar hun huis had gestaan, zodat ze zou weten waar ze moesten beginnen met zoeken.

Ze hoorde gekreun en draaide zich om. Margit was aan het duwen, trekken en sjarren om het lichaam van het zadel te halen. De anderen probeerden te helpen, maar met een felle schreeuw weerhield ze hen daarvan en rukte het los. Ze keken hoe het op de grond ineenzakte, gebroken en bebloed zoals de andere lijken. Margit staarde er een ogenblik naar, zwaar hijgend van de inspanning en emotie, voordat ze de teugels van het paard weer pakte en hen zonder nog om te kijken verder het verwoeste dorp in leidde.

1

HET EILAND UPOLU, SAMOA, 4 DECEMBER 2018

De zon was nog maar een fluistering in de lucht, de logge oceaan achter hen rees en daalde kalm als een sluimerend beest. De dreigende deining die haar gisteravond zowel had beangstigd als opgewonden toen ze vanaf haar veranda blootsvoets naar de middernachtstorm had staan kijken, was weer getemperd tot een sonoor ritme en voorspelbaarder geworden, maar nog steeds niet rustig.

De golven beukten niet langer met vurige kracht tegen de rotsen, maar af en toe spatte er wat water over haar benen en trok er kippenvel over haar naakte huid. De zeebries kwam met zuchtjes. Ze bond haar lange haar huiverend in een paardenstaart en trok het riempje van haar duikbril recht. Zac, die op de rots naast haar zat, controleerde de camera nog even. Zijn spieren zagen er in het zwakke grijze licht van vlak voor de zonsopgang gebeeldhouwd uit. Ze werd zich bewust van zijn nerveuze opwinding door de manier waarop hij bewoog: scherp, alert, aandachtig. Hij had zoals altijd goed geslapen, niet gestoord door de symfonie van bliksemflitsen die de nachthemel met strepen had verlicht en gespleten – en haar het slapen lastig had gemaakt.

Er ontglipte haar een gaap. Maar nu... Ze zou er heel wat voor overhebben om weer in hun teakhouten hemelbed te liggen, met de ventilator zoemend aan het plafond erboven en de klamboe als een romantische cocon die niet zozeer de insecten buitenhield, maar hen beiden binnen. De zwaarte van de slaap zat in

haar ledematen en wilde nog niet wijken. Ze dacht bij zichzelf dat ze op dit moment al haar wereldlijke bezittingen zou geven – de hele rugzak vol – om deze getijdenpoel aan haar voeten te verruilen voor nog een aantal uren onder haar katoenen lakens.

De eerste stap in de koele omhelzing zou moeilijk zijn, hoewel ze heel goed wist hoe het zou gaan – de stokkende adem, de spieren samentrekkend tegen de kou die haar slaperige zintuigen zou overweldigen, en dan de bevrijding, de endorfinekick, waardoor ze zich niet alleen wakkerder zou voelen dan nu, maar ook springlevend. En daar ging het tenslotte om. Telkens weer.

‘Klaar?’ Zac keek haar vragend aan met zijn duikbril en snorkel achterovergeduwd op zijn hoofd, zijn zwemvliezen aan, de waterdichte camera bevestigd aan de selfiestick.

Bo glimlachte energieker dan ze zich voelde en knikte. ‘We gaan ervoor.’ Dit was hun lijfspreuk, het laatste wat ze altijd tegen elkaar zeiden voordat ze hun adem inhielden en sprongen of renden of zich lieten vallen...

Ze ging voorzichtig staan en trok haar bikinibroekje recht – het rode, dat stond het beste op de onderwaterfoto’s – en staarde omlaag naar de zee. Slechts wat lichte schuimkoppen lardeerden het oppervlak en ze haalde een paar keer diep adem, tellend om het ritme van de aanrollende golven te vinden. Ze moest op precies het juiste moment springen: als ze te vroeg was, zou ze tegen het klif worden gegooid, als ze te laat was, zou het zich terugtrekkende water te ondiep zijn en kwam ze terecht op de rotsen onder water.

Ze haalde diep adem en sprong met uitgestrekte armen. Ze hoorde het klikken van de camera totdat ze het water raakte, de plons haar oren vulde en er bubbels langs haar suisden terwijl ze met acuut samengespannen spieren onder water zonk. Daarna steeg ze weer, de lucht in haar longen een opwaartse kracht die haar naar het oppervlak bracht, en toen haar gezicht weer met de lucht in aanraking kwam, voelde ze het – dat moment van pure

verrukking. De ultieme vrijheid. Totale vreugde. Levenskracht.

De plons van Zac volgde kort nadat ze was bovengekomen – hij was geen weifelaar – en samen sloegen ze hun zwemvliezen met flinke halen uit, want er was (hadden ze te horen gekregen) een sterke onderstroom. Ze zetten hun duikbrillen op.

‘Benerklaarvoor,’ zei Zac onverstaanbaar murmelend, met zijn snorkel al in zijn mond. Ze knikte hem toe en maakte het handgebaar voor ‘oké’ dat ze gebruikten tijdens hun duikavonturen. En nadat ze een aantal keren diep had ademgehaald dook ze onder water.

Al snel werd het geraas van de brekende golven vervangen door een galmend zwellen. Er heerste geen stilte, want er was te veel beweging en energie beneden, maar nu ze trappelend onder de machtige rotsen door zwom, voelde ze de kwetsbaarheid en nietigheid van haar leven in deze spookachtige waterdimensie. Eén inademing en alles zou voorbij zijn; ze was hier maar veertig seconden verwijderd van de dood. Die willekeurige groep lucht-moleculen die ze vlak voor ze dook naar binnen had gezogen, was nu verantwoordelijk voor het behoud van haar leven, met alle herinneringen en ervaringen die daarbij hoorden: het geluid van haar moeders lach als ze naar haar toe rende bij het schoolhek; de warmte van haar vaders hand die de hare omvatte op een winterwandeling; de glinstering in de ogen van haar broer als hij valsspeelde bij het kaarten en niet werd betrapt; de toenemende kou in zijn handen...

Maar het water gleed zijdeachtig over haar heen, en ofschoon de onderstroom haar terug naar de oceaan wilde trekken, was ze een uitstekend zwemster en wist ze dat het dichte water boven haar hoofd nu elk ogenblik een plafond zou worden waar ze doorheen kon turen. Ze hadden het allemaal uitgezocht, ze wisten wat ze konden verwachten en wat ze moesten doen. Ze waren avontuurlijk maar niet roekeloos, zei Zac altijd. En inderdaad werd de koepelvormige onderwatertunnel ineens hoekig,

en het water boven haar vlak. Met een hand voorzichtig boven haar hoofd gestoken duwde ze erdoor en kwam ze naar de oppervlakte, hard blazend om de snorkel schoon te maken, waarna ze een paar keer dankbaar ademhaalde.

Zac zwom vlak achter haar; het rode lampje van de camera brandde nog.

‘Mooi,’ zei hij met een ontspannen glimlach, rondkijkend in de lange, tunnelvormige grot waar ze zich nu bevonden. Die was zo’n vijftien meter lang, met ongeveer dertig centimeter tussen het rotsplafond en het wateroppervlak. Als ze hun hoofd een beetje schuin hielden, konden ze gemakkelijk ademen.

Bo ging op haar rug liggen en liet zich drijven. De beweging van de oceaan wiegde haar heen en weer en ze gebruikte haar armen en benen om zich van de zijkanten af te zetten.

‘Hallo,’ zei Zac, glimlachend terwijl zijn stem als een flipperballetje door de ruimte op en neer galmde. *Hallo... lo... o...*

‘Ik hou van je,’ riep Bo. *Hou van je... van je... je...*

‘Ik meer van jou!’ riep Zac terug. *Meer van jou... van jou... jou...*

‘Ja, natuurlijk,’ stemde ze met een grijns in, waarna ze een kreet slaakte toen hij naar haar toe kwam zwemmen om haar onder water te kietelen. Ze lachte, kronkelde en draaide.

‘Ik zal altijd van je blijven houden.’

‘Goed om te horen,’ grinnikte ze.

‘Je hoort het terug te zeggen.’

‘Echt?’ vroeg ze quasi-onschuldig, en ze barstte in lachen uit toen hij haar weer begon te kietelen. Haar lach weerklonk in een luide echo om hen heen. ‘Nou ja. Ik wil niet dat je het vanzelfsprekend gaat vinden.’ Ze trok haar sproetige wipneus op. ‘Ik kan je maar beter bij de les houden.’

Zac keek haar aan, reikte plotseling omhoog en legde zijn handpalmen plat tegen het plafond, als Atlas die de wereld tilt; zijn aangespannen biceps glansde terwijl hij zijn zwemvliezen

gebruikte om hoog in het water te blijven. ‘Trouw met me!’ riep hij.

Trouw met me... met me... me...

Bo's mond viel open. ‘Wat?’ vroeg ze naar adem happend, te zacht om een echo teweeg te brengen.

Zac grijnsde naar haar, met zijn handen nog boven zijn hoofd. ‘Ik zei: trouw met me, Bo Loxley!’

Trouw met me, Bo Loxley... me, Bo Loxley... Bo Loxley... Loxley... ley...

Bo hapte weer naar adem, lachte toen en hapte nóg eens naar adem. Meende hij het? Of was hij betoverd door het moment? Haar benen trappelden heftig en ze probeerde te vatten wat er gebeurde. ‘Je wilt met me trouwen?’ Nog steeds geen echo, haar toonloze stem maakte amper indruk in de natte tunnel.

‘Ja, natuurlijk,’ zei hij, zijn blik intens achter zijn duikbril, zijn stem ineens schor van emotie. ‘Jij bent mijn zielsverwant. Jij en ik, we zijn geboren om deze wereld samen te bewandelen, schat. Je hoort bij mij.’

‘O, Zac.’

Zijn ogen lichtten op en er verscheen een scheve glimlach op zijn lippen. ‘Bedoel je misschien ja?’

‘En of ik ja bedoel!’ riep ze half lachend en half snikkend uit. ‘Ja!’

Ja... ja... a... a...

‘Jooeehooee!’ juichte hij. Hij liet het plafond los en viel met een plons in het water voordat hij weer naar haar toe zwom en haar om haar middel vastpakte. Hij probeerde haar te kussen, maar hun duikbrillen zaten in de weg, en zelfs met hun hoofd uiterst schuin raakten hun lippen elkaar maar nét. ‘Laten we hier weggaan. Ik wil ergens naartoe waar ik je een echte kus kan geven.’

‘Ja,’ zei ze instemmend, en ze keek prompt om zich heen. Aan beide uiteinden van de tunnel scheen getemperd wit licht; er was

niets wat erop wees welke kant ze moesten kiezen. ‘Welke kant op?’

‘Eh...’ Zac draaide zich ook om. ‘Hmm...’

Onmiddellijk voelde ze de donkere gordijnen van haar oude claustrofobie weer dichtvallen. ‘Zac...’ Ze hijgde zacht, de paniek daalde als een zwarte sluier om haar neer.

‘Maak je geen zorgen, Bo. Het is die kant op.’ Hij wees naar het licht achter haar. ‘We zwemmen tegen het getijde in, weet je nog?’

‘Ja, dat is ook zo,’ zei ze uiterlijk kalm, hoewel de ongerustheid al tot haar was doorgedrongen; haar hart ging als een razende tekeer.

‘Gaat het wel?’ Hij keek haar aan.

‘Natuurlijk. We gaan ervoor.’ Ze moest hier weg. Nu.

‘Bo...’

Ze deed haar snorkel in haar mond en dook weer naar beneden. Bijna meteen voelde ze de druk op haar oren omdat ze iets te diep ging – dat holle, golvende geluid dat haar absorbeerde alsof ze er deel van uitmaakte. Ze voelde de kracht in haar benen door een golf adrenaline en trapte hard terwijl haar armen tegen het water duwden alsof ze het probeerde te splijten. Ze kwam snel vooruit, maar binnen een paar tellen wist ze dat ze te hard zwom voor één adem – meer inspanning betekende meer hartslagen, dus meer zuurstof. Verderop zag ze het zacht glorende licht uitwaaiëren als een bloeiende witte roos; de kleurschakeringen in het water werden ook intenser, met tinten aquamarijn en zeegroen, nu ze op weg was naar het licht. Een paar zilveren visjes schoten alle kanten op bij de rotsen, verder van haar verwijderd dan ze leken.

Haar longen leken met elke slag verder te zwellen en ze realiseerde zich dat ze verder door de tunnel had moeten zwemmen voordat ze weer onder water was gedoken. Haar adem vijftien meter extra inhouden was roekeloos. Ze keek even op, maar te

laat, ze was al onder de rotsen. Ze kon hier niet naar het oppervlak en de tunnel was zo smal dat omkeren onmogelijk was; bovendien zou ze tegen Zac aan botsen, want het rode lampje volgde haar, was steeds op haar gericht, als een schaduwvisje.

Ze zwom door. Het licht kwam weliswaar dichterbij, maar leek nog steeds te ver weg, en het instinct om de lucht te laten ontsnappen werd een groeiende drang nu de druk in haar longen door heel haar lichaam heen begon te schreeuwen terwijl haar armen en benen haar voorwaarts bleven stuwden. Ze was er bijna, nog vijf of zes slagen, maar ze wist het niet zeker, want haar zicht raakte vertroebeld; haar lichaam begon nu tegen zichzelf te vechten. Ze zou het niet lang meer volhouden. Ze moest ademhalen...

Ze was al een beetje van de wereld toen ze een arm als een riem om haar heen voelde grijpen. Het leek of het water nu sneller over haar heen bewoog, waarna er plotseling lucht was – als een klap tegen haar huid – en ze naar adem hapte.

‘Bo?’ Zac hield haar vast. Ze bleef maar hoesten. ‘Bo, gaat het?’ Zijn stem klonk gruizig, alsof er stukjes af waren gehouwen.

‘Wat is er gebeurd?’ wist ze uit te brengen, zich aan hem vastklappend en zich bewust van de stroming die hen terugtrok in de richting vanwaar ze gekomen waren.

‘Je werd slap, je raakte bewusteloos.’

‘O.’ Nog beduusd zag ze nu dat hij zich aan een touw vasthield. Er was hun verteld dat het precies hier was aangebracht vanwege de sterke onderstroom die zwemmers naar de oceaantunnels trok. ‘Het spijt me.’

‘Nee. Nergens voor nodig.’ Hij trok zijn wenkbrauwen op, zijn knappe gezicht vertrokken van bezorgdheid. Ze zag hoezeer ze hem had laten schrikken. Hij nam haar gezicht in zijn handen en gaf haar een tedere kus. ‘Waarom ging je er zo snel vandoor?’

Wat moest ze daarop zeggen? Dat ze in paniek was geraakt? Dat ze er maar één moment niet op bedacht was en meteen weer

door angst bevangen werd? Dat het nooit echt voorbij zou zijn, hoe ver ze ook reisde of hoe dapper ze zich ook gedroeg? ‘Ik kon gewoon niet wachten tot je me die beloofde kus zou geven,’ zei ze in plaats daarvan.

In één enkele beweging trok Zac zowel haar duikbril als de zijne verder af. Nu kuste hij haar echt, zijn lichaam warm tegen dat van haar in het koele ochtendwater. ‘Vertel me nog eens dat je met me wilt trouwen.’

‘Ik wil met je trouwen, Zac Austen.’

Zijn lippen plooiden zich glimlachend tegen haar mond. Met zijn ene arm klemde hij het touw vast terwijl zijn andere arm om haar middel lag. ‘Ik had je hier eigenlijk willen vragen,’ zei hij, een blik op hun nieuwe omgeving werpend. ‘Maar ik kon niet wachten.’ Samen keken ze om zich heen. De wanden van de grot verrezden in een perfecte cirkel van dertig meter hoog, maar waar het plafond zou moeten zijn bevond zich een natuurlijk gat, zodat de hemel door het land ingelijst leek te zijn. En hoewel ze van hieruit alleen die cirkel konden zien, was het een prachtige zonsopgang, met amberkleurig licht dat als de vleugels van een feniks tegen de nu snel verdwijnende indigoblauwe nacht vlamde.

‘Holy shit,’ fluisterde Zac, zijn Nieuw-Zeelandse accent sterker dan ooit, zoals altijd als hij ergens nauwelijks de woorden voor kon vinden. ‘Het is nog mooier dan ik had gedacht.’

‘Ja,’ mompelde Bo. Haar lichaam herstelde zich van de schrik en ze pakte het touw nu zelf met één hand vast en liet zich weer op haar rug drijven. Er hingen reusachtige groene ranken en klimplanten langs de wanden, en aan één kant lag een houten vlonder met een gammele ladder erboven. Dat was de entree die de meeste toeristen gebruikten om hier te komen, precies de reden waarom Zac en zij via de oceaantunnel waren gegaan. En vanwege diezelfde toeristen hadden ze voor het krieken van de dag hun bed verlaten, om de plek voor zichzelf te hebben. Het was een luxe dat ze alleen waren.

Zac zette zijn duikbril weer op en dook onder om naar de rotsen te kijken en de achteloos door het water glijdende vissen te bestuderen. ‘Het zijn er hartstikke veel,’ zei hij als een opgetogen kind toen hij weer bovenkwam.

Ze glimlachte en keek hoe hij opnieuw onder het oppervlak verdween. Hij hield zijn armen opzij als roeispanten en zijn rugspieren spanden zich met elke slag. Hij leek moeiteloos te zwemmen, alsof hij was opgegroeid als parelduiker op Tahiti en niet als de zoon van een verzekeringsagent uit Christchurch. Ondanks de ebstroom bereikte hij gemakkelijk de bodem en schoof hij op zijn buik een stukje over de bedding voordat hij zich weer op zijn rug draaide en naar haar zwaaide.

Zelfs drie meter onder haar straalde hij de eigenschappen uit waardoor zij zich als een magneet naar hem toe had laten trekken: energie, positiviteit, jongensachtige charme, avontuurlijkheid, nieuwsgierigheid... En hij was ook nog eens verdomd aantrekkelijk.

Ze zwaaide terug. Die prachtige, dynamische man zou haar echtgenoot worden, haar familie, haar thuis, en hun leven samen zou altijd zijn zoals nu: onvoorspelbaar, spannend en exotisch.

Hij was weliswaar door een tragedie op haar pad gekomen, maar na de regen volgde zonneschijn. Het leven maakte alles weer goed. Ze was gelukkig, ze werd bemind. Ze was veilig.

‘Ongelooflijk dat je er niet mee hebt gewacht,’ zei Lenny met een flesje bier in de hand en leunend tegen de veranda, de Stille Zuidzee als een paukenvel achter zijn schouder. Zijn slanke gestalte, die afstak tegen de zonsondergang, leek wel een knoestig stuk van het drijfhout dat was gemaakt om de strandhut te maken, en zijn golvende, donkere haar was wel vijf centimeter langer geworden sinds hun aankomst hier, zodat het nu op zijn schouders rustte, wat zijn surfersimago versterkte. Maar ze hadden hier alle

drie een wilder en ranker uiterlijk gekregen; hun ogen staken licht af tegen hun gebruide huid.

‘Ik kón gewoon niet meer wachten,’ grijnsde Zac. Hij sloeg zijn arm nog steviger om Bo’s schouders en gaf haar een kneepje, waardoor de hangmat zachtjes wiegde. Die hing vanaf het houten plankier over het strand heen – of over het water als het vloed werd. ‘Het kwam er zomaar uit, ik kon het niet meer tegenhouden. Ik verloor me in het moment, gast.’ Hij boog opzij en kuste haar nog eens.

Bo straalde, legde haar hoofd op zijn schouder en keek tevreden uit over de zee. Ze hadden gezwommen en gedoken in de verborgen lagune tot de eerste dagjesmensen hun opwachting maakten, en Lenny had het – zoals altijd – allemaal vastgelegd vanaf zijn plekje bovenaan de rotsen. Maar toen waren ze van het schema afgeweken en hadden ze wat uurtjes voor zichzelf gestolen door ertussenuit te knijpen. Bo wist niet hoe lang het had geduurd voordat Lenny zich had gerealiseerd dat ze hem daar hadden achtergelaten, maar toen hij naar het strand was teruggekeerd, had hij in de uren daarna af en toe op hun deur geklopt. Zij en Zac hadden telkens grinnikend onder de lakens liggen wachten tot zijn voetstappen weer wegstierven. Ze voelden zich er niet schuldig over – Lenny liep gewoonlijk niet lang met zijn ziel onder de arm, hij was zeer geliefd bij de vrouwen.

‘Nou, het is geweldig en zo, jullie zijn tenslotte twee waanzinnig leuke, vrije, zeer fotogenieke zielen. Maar jullie hebben wel een probleem gecreëerd, aangezien er nu geen beelden van zijn.’ Als hun officiële fotograaf werd Lenny’s leven bepaald door ‘beelden’ en ‘materiaal’ en werden zijn gedachten beheerst door ‘hits’ en ‘*engagement rates*’; hij was degene die de nonchalante foto’s maakte als zij en Zac met hun benen verstrengeld naar een zonsondergang of een regenboog lagen te kijken, of als zij op de rug van haar verloofde over een bergpad of een roze zandstrand hobbelde.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Bo. Ze legde lui haar blote been over een been van Zac heen. Haar dijen hadden sproetjes van hun lange tijd in de zon; ze reisden nu al vier maanden over de Stille Zuidzee, en concepten van het noordelijk halfrond als sneeuw, jassen en haardvuren leken bijna cartoonesk lachwekkend en onwerkelijk.

‘Nou, een aanzoek in een ondergrondse oceaantunnel mag dan romantisch zijn, maar je hebt er waarschijnlijk niet aan gedacht om het te filmen?’ vroeg hij Zac.

Zac grijnsde verontschuldigend. ‘Sorry, dude, ik heb de camera automatisch uitgezet toen we bovenkwamen. Zoals ik al zei, wist ik niet dat ik het daar op dat moment zou gaan doen. Ik had haar op de vlonder willen vragen, zoals we besproken hadden.’

Bo draaide een stukje en keek hem aan. Hadden hij en Lenny het erover gehad?

Lenny zuchtte geïrriteerd en haalde zijn schouders op. Hij was gewend aan Zacs spontaniteit. ‘Het is oké, we moeten alleen wat anders bedenken. En snel, want morgen is onze laatste volle dag hier.’

‘Hoe bedoel je dat we wat anders moeten bedenken?’ Bo frons-te.

‘Het is niet zo’n probleem. Zac kan gewoon nog een keer een aanzoek doen, toch, Zac?’

‘Natuurlijk.’

‘Je bedoelt een namaakaanzoek?’ vroeg ze.

‘Ja, zoiets. Zac kan het herhalen zoals hij het eigenlijk had moeten doen – namelijk met mij erbij om het te filmen – maar je moet dan wel verrast kijken.’

‘Dus je wilt dat ik acteer? Dat we doen alsof we ons verloven?’ vroeg ze vol ongeloof.

‘Joh, chill, het is toch niet nep? Jullie doen het immers allemaal echt. Het gaat er gewoon om dat we iets hebben om de volgers te laten zien.’

‘Maar het is een privémoment, Lenny. En dat is voor ons uitzonderlijk. Ik wil het niet delen.’

‘Volgens mij kun je dat niet maken met negen komma vier miljoen mensen die emotioneel investeren in jullie leven samen.’ Lenny haalde zijn schouders op. ‘Zij zullen zich bedonderd voelen als je alleen maar de mededeling doet en ze alle opwinding en drama ontzegt.’

Ze wendde zich tot Zac. ‘Jij bent het hier toch niet mee eens?’

‘Nou, nee, maar...’

‘Er is al zo weinig echt van onszelf. We delen bijna alles over ons leven. Ik wil dit graag privé houden.’

‘Ik ben het met je eens, schatje.’ Zac gaf haar nog een kus. ‘Het was ons moment.’

Maar was dat wel zo? Hij had er al met Lenny over gesproken – blijkbaar om de perfecte opname te kunnen maken. ‘Ik nam aan dat je me daarbeneden hebt gevraagd omdat Lenny daar eindelijk eens niet in de buurt was,’ mompelde ze, met haar hoofd op Zacs borst naar hem omhoogkijkend.

‘Is ook zo,’ zei Zac.

‘En bedankt!’ snoof Lenny tegelijk verontwaardigd.

‘Je weet dat ik het zo niet bedoel, Len,’ zei ze, hem een blik toewerpend. ‘Maar bekijk het ook eens van onze kant: wanneer zijn Zac en ik ooit echt alleen? Soms is een moment van ons tweetjes en is het niet beschikbaar voor de rest van de wereld, ook al zou het veel hits opleveren.’

‘Nu ben je gewoon naïef,’ zei Lenny, en hij klokte nog een slok bier naar binnen. ‘Ik snap wel dat je dit privé wilt houden, Bo, maar er zit nu eenmaal altijd een soort fotolijstje om jullie leven heen. Het is niet toevallig dat de bevolking van een klein land jullie volgt. Dat is zo bedacht. Dat is waarom jullie mij inhuren... Tenzij je nu zegt dat jullie mij niet nodig hebben?’

‘Ho eens even, nee. Zo bedoelde Bo het niet,’ zei Zac snel. ‘We weten allebei wat je voor ons handelsmerk hebt gedaan sinds je

voor ons werkt. Ik, eh...’ Hij slaakte een zucht. ‘Ik geloof dat ik beide standpunten wel begrijp. Bo wil onze verloving graag privé houden – net als ik. Maar Lenny denkt dat de volgers teleurgesteld zullen zijn als we ze een fait accompli voorschotelen.’ Hij kneep zijn ogen peinzend tot spleetjes, haalde zijn armen om Bo’s schouders weg en ging met gekruiste benen in de hangmat zitten. Hij streek met een hand door zijn gemillimeterde haar, en zijn donkere ogen leken wel hete kooltjes toen hij op een idee kwam. ‘Maar weet je, hoe meer ik erover nadenk, hoe meer ik denk dat Lenny gelijk heeft.’

‘Zac!’

‘Nee, nee, luister nou,’ zei hij, en hij stak zijn handen omhoog. ‘Jij wilt ons moment puur houden. Speciaal, ja toch? Nou, als we een nepaanzoek in scène zetten, is dat precies wat we doen. Onze volgers zullen denken dat ze het hebben meebeleefd, maar wij – jij en ik, schatje – kennen de waarheid: waar het gebeurde en hoe... Niemand anders zal de bijzonderheden meekrijgen, en zo kan het moment helemaal van ons blijven.’

Bo keek hem aan. Er zat misschien wel een verwrongen soort logica in.

‘Juist!’ zei Lenny, blij dat hij een bondgenoot had gevonden, hoewel Zac sowieso uiteindelijk altijd partij voor hem leek te trekken. ‘En ik garandeer je een enorme engagementpiek. Als we de video als een verhaal brengen, wordt hij minstens drie miljoen keer bekeken. En als we het allemaal over een paar dagen uitsmeren, zal dat, nou, vijf miljoen likes opleveren, schat ik.’

‘Super!’ Zac trok zijn schouders op. ‘Hoe pakken we het aan?’

‘Nou, we kunnen morgenochtend teruggaan en het allemaal nog eens overdoen...’ opperde Lenny.

‘Nee!’ zei Bo, net een beetje te vlug. ‘Ik wil...’ Ze wilde de tunnelgrot niet weer in. ‘Ik wil niet dat het op dezelfde plek gebeurt. Als we dit gaan doen, moet het ergens anders zijn. Ik wil niet dat

ook maar één element van de namaakverloving de echte gebeurtenis overlapt.’

‘Geen probleem,’ zei Zac met zijn ongedwongen glimlach en warme oogopslag. ‘Dan doen we het op de volgende locatie. Veel anders dan Noorwegen kun je het vergeleken met hier niet krijgen.’

Bo dacht er even over na. Hij had gelijk – Samoa en Noorwegen waren absolute tegenpolen. Warm, koud. Strand, bergen. Zomer, winter. Niets aan een tweede aanzoek daar zou doorsijpelen naar hun speciale moment en er een smet op werpen. Maar toch... Ze beet op haar lip. ‘Ik weet dat het in principe logisch is, maar op de een of andere manier voelt het verkeerd.’

‘Welnee. Het is de perfecte oplossing: we geven de volgers wat ze willen en houden het ware aanzoek voor onszelf. Privé. Snap je?’

Ze glimlachte om de blik van intimiteit in zijn ogen. ‘Ja. Ik snap het.’

Een van hun onuitgesproken momenten kwam tussen hen tot uitbarsting en liet de lucht knetteren. Hij kroop weer naar haar toe over de hangmat.

‘Nee. Wacht!’ zei Lenny snel, want hij wist precies wat er zou gebeuren. ‘Voor jullie... Luister nou, we moeten het nog over morgen hebben,’ zei hij op dringende toon. ‘Aangezien het onze laatste dag is en we al vroeg naar de Papaseea Sliding Rocks gaan. Er komt om vier uur een chauffeur om ons op te pikken... Jongens? Kom óp nou!’